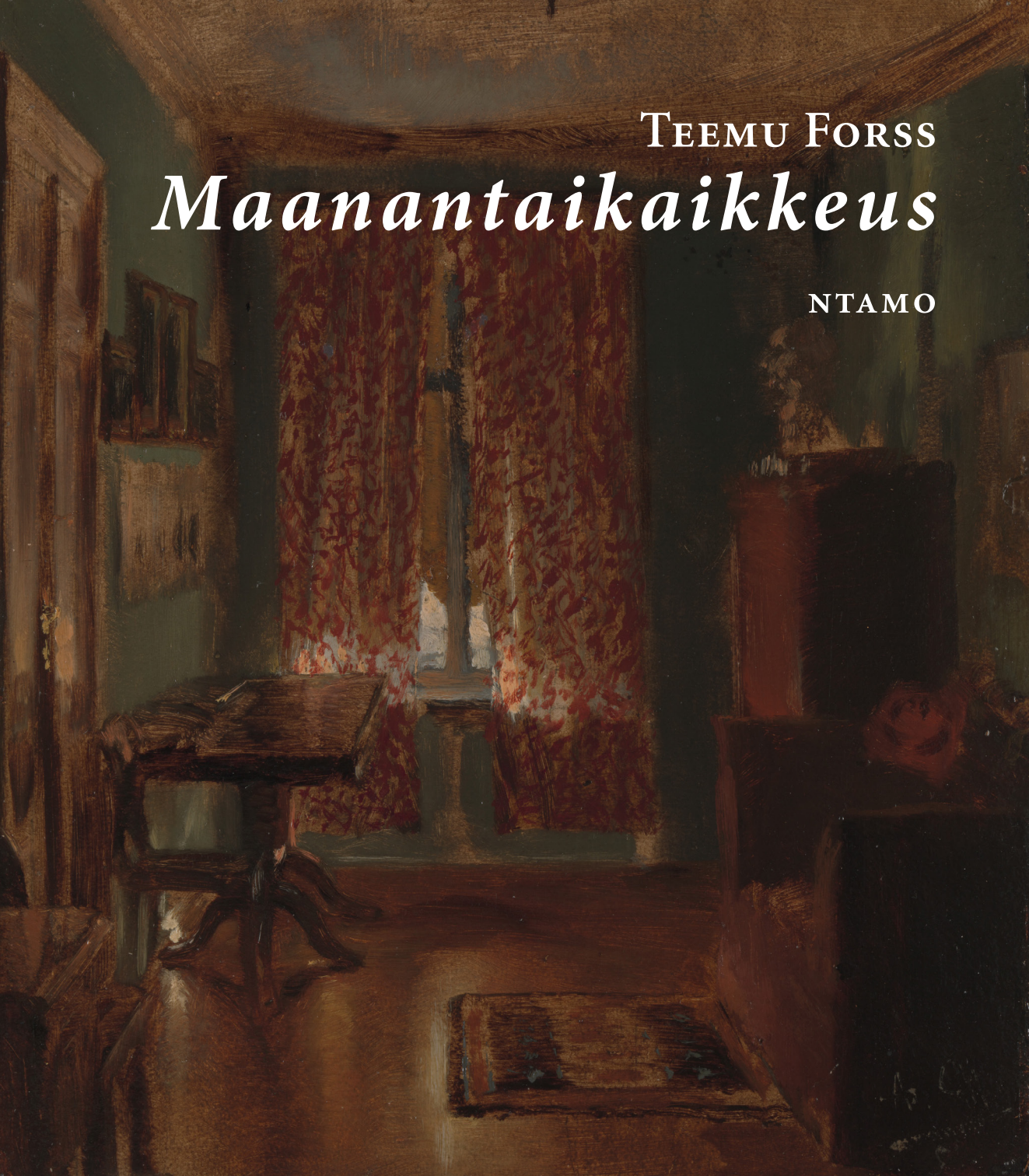

TEEMU FORSS

Maanantaiikkaeus

NTAMO

MAANANTAIIKAIKKEUS

Teemu Forss

MAANANTAIKAIKKEUS

NTAMO

Helsinki

2 0 2 1

TEKIJÄN KIITOS TUESTA

Taiteen keskustoimikunta ja Suomen Kirjailijaliitto.

© Teemu Forss

ISBN 978-952-215-824-6

ULKOASU & TAITTO

Göran de Kopior

KANNEN KUVA

Adolph von Menzel,

Taiteilijan olohuone Ritterstraßella (1851),

The Metropolitan Museum of Art,

New York, Yhdysvallat

VALMISTAJA

BoD – Books on Demand,

Norderstedt, Saksa

NTAMO

Helsinki 2021

www.ntamo.net

YKSI

Pieni ymmärrys kuiski olevansa hetki.
Ei minun
pitänyt kommentoida niitä, hetkiä.

Vesi jatkoi juoksuaan suuntaan,
jota en tiennyt, kenties ei hän itsekään, ei välittänyt.

Miksi siis minä.

Oli sadepisaroita ja niiden törmäykset varjoihinsa.
Ja oli sekuntien osa linnun askelissa,
hangella pienen koiven merkki, siipisulkien kärkijäljet
kuin mykät huokaukset.

Lehdet ikihenki päästi vanhuudestaan,
kertoi pakkaamisesta, karkuun hiipimisestä,
olemisesta matkojen päässä.

Ja hullun keksijän muisti,
se pyörii
tyhjiydessä

kun sinitiainen tirskaisee ja kääntää päätään
samassa.

Ja joskus sinusta tuli kesäöittäni villi tanssi, aina joskus,
molemmat ajassa.

Minä järjetön mietin aikatauluja
ja miksi niitä ymmärretään tahallaan väärin. Sateella.
Joka ainoan pisaran takana jonottavat sekunnit.

Olla ymmärtäjä, tuulella käyvä rouva herra Empatia,
joka vie aikoja ja niitä tarjoilee.
En pyri tuhlaamaan mitään
vapausrangaistukseksi asti.

Mitä oikein tarkoitan. Kylmenee.

Onni kuin väärä kiivas vieras, joka kotiutuu
ja muuttaa sitten
kaiken pois.
Peittyy se mikä on.

Niitä syötetään vielä, historioita, ruokalaput kaulassaan.

Meidän vastamaalattu kotimme ja totuuden vuorensiirtämisoperaatio
ovat aina vain kesken, toisaalta ei mitään muuta, vain kesken.

Minä ravistan vanhaan muovileluun uudet varjot,
elämänajan, lumisateen ja
tanssin pimeässä.

Heinässä punaiset marjat,

niin vanhoista arvista
hiljaisuudessaan tihkuneet.

Ihminen, raapaisu mullassa, merkitty äänettömyys. Kun elämä on tyhjä,
vuosia ei enää täytetä.

Tämä on ainoa universumi olla lähellä.

METIS JA AMALTHEA

Makasin puistoissa kokonaisia öitä.
Milloin lähellä milloin kaukana.
Jokin häiritsi unieni kirkkautta,
vei kylmästä hiestä kuumaan.

Taas minä.
Aamuja kilkuttelin erilaisiin muotoihin.

Ah nauttia vähättelyä.

Päivät ylhäällä kuulaudessaan, kaupunki taivaassaan.
Kaikki rypistivät lehtiä hurjaa vauhtia,
kuluttivat aikaa pienemmäksi. Ymmärtämättä suuntia
olevan enemmän kuin kaksi.

Kaikki paitsi minät, huusivat päälle,
kauan eläköön vuosikausien humala.
Muuttuivat jälkeensä paljon. Hiljaisuus.

Aika on oikea
ajatuksiin?

Takanaan kaiken maailman tovi, kiväärinperään vuoltu.
Muuttojäljet pisteestä toiseen.
Unohduksen muodoissa lakkaamatta euforisia kuvia.

Aikoja sitten aamunsa unohtanut päivä
naaraa vielä riekaleitaan.
Väitellään,
lakkasiko kulku.

NTAMO 2021

ISBN 978-952-215-824-6

Maanantaikaikkeus
on Teemu Forssin
viides runokirja.